

POSTANOWIENIE

Dnia 14 stycznia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Rafał Małarski

w sprawie **M. S.**

skazanego z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron (art. 532 § 3 k.p.k.)

w dniu 14 stycznia 2021 r.,

wniosku obrońcy o wstrzymanie wykonania zaskarżonego kasacją

wyroku Sądu Okręgowego w L.

z dnia 13 lutego 2020 r., sygn. akt XI Ka (...),

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w P.

z dnia 5 kwietnia 2019 r., sygn. akt II K (...),

p o s t a n o w i ł:

nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

Jakkolwiek skarżący podniósł, że w sprawie wystąpiły aż dwie bezwzględne przyczyny odwoławcze, to jednak sam ten fakt nie był wystarczającym powodem do odstąpienia od zasady wykonalności orzeczenia z chwilą jego uprawomocnienia (art. 9 k.k.w.). Sformułowane w kasacji zarzuty wszak nie jawiły się jako w oczywistym stopniu uzasadnione. Po pierwsze – trudno uznać, że prokuratorskie postanowienie z 20 maja 2019 r. w sprawie PR 2 Ds. (...) dotyczyło tego samego czynu, który został przypisany M. S. w niniejszej sprawie (szersze wywody w tym zakresie znalazły się w pisemnych odpowiedziach na kasację). Po drugie – wartość rozporządzonego przez pokrzywdzoną spółkę mienia w wyniku zachowania skazanego nie przekraczała 200 tys. zł, a więc nie była znaczną w rozumieniu art. 115 § 5 k.k.

W tej sytuacji, skoro nie mogło być mowy o rzucającym się w oczy ani naruszeniu powagi rzeczy osądzonej (art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k.), ani też wydaniu orzeczenia przez sąd niższego rzędu w sprawie należącej do właściwości sądu wyższego rzędu (art. 439 § 1 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 25 § 1 pkt 2 k.p.k.), to nie wchodziło w grę zastosowanie *in concreto* instytucji wstrzymania wykonania orzeczenia, o której mowa w art. 532 k.p.k.

Dlatego orzeczono jak w części dyspozytywnej.